

skabens historie, men at retsvidenskaben kan dekonstrueres/nedbrydes i mange mulige fortolkninger.

Peter Gardes biografi om Stephan Hurwitz placerer sig midt imellem den klassiske retsvidenskabshistorie og den juridiske biografi, og det er ikke mindst derfor, at der savnes sammenhæng mellem beskrivelsen af privatlivet og arbejdslivet.

I slutningen af biografien skriver Garde: „Jurister glemmes hurtigt“. Efter at have læst denne anmeldelse vil nogle læsere måske have fået det indtryk, at citatet også gælder for denne biografi. Det må tiden vise. Selvom biografien savner fokus, koncentration og sammenhæng, er Peter Gardes biografi om Stephan Hurwitz samlet set læseværdig. Biografien indeholder så mange detaljer og oplysninger, at den er et fremragende opslagsværk for den, der søger oplysninger om Stephan Hurwitz og hans liv som professor, kriminalist og ombudsmand.

Jens Evald

| IBEN BJØRNSSON: *Urban – de unge år 1908-1956*, Frydenlund, Frederiksberg 2018, 504 s., 399 kr.

Som titlen indikerer, beskæftiger bogen sig ikke med Urban Hansens karrieres politiske højdepunkter som socialborgmester i København 1956-1962 og som overborgmester samme sted 1962-1976. Bogen er en kortlægning af, hvad denne markante socialdemokratiske politiker har bedrevet, før han kom så langt.

Bjørnsson tilkendegiver i forordet, at hendes interesse for Urban Hansen er af „politisk og organisatorisk karakter“. Det er ikke hendes mål, at bogen skal være en personlig biografi, og denne varedklARATION lever bogen langt hen ad vejen op til. Det kan være svært at afgrænse, hvornår noget er politisk, men uanset definitioner ender denne bog med at være et portræt af organisatoren mere end politikerens Urban Hansen. Ofte er bogen i højere grad et portræt af de organisationer, som Urban Hansen indgik i, end den er et portræt af Urban Hansen. Gennem dette får man et solidt indtryk af rammerne for at være menigt socialdemokratisk partimedlem i 1930'erne og 1940'erne.

Vi kommer sjældent tæt på personen bag organisatoren. Vi kommer omvendt minutiøst igennem fantastisk mange møder, han har deltaget i. Vi kommer ikke meget tæt på, hvad der drev ham rent politisk, men til gengæld hvilke organisationsændringer han foreslog hvornår, og hvilke bestyrelsesmedlemmer der stemte henholdsvis for og imod. For folk, der ikke i forvejen har beskæftiget sig indgående med eksempelvis organisatoriske forhold i Socialdemokratiets partiapparat på Amager i 1930'erne, vil de mange detaljer fra mødereferater og enkeltper-

soners særstandpunkter i denne forbindelse muligvis være vanskelige at holde styr på.

Levnedsskildringen er nogenlunde kronologisk opbygget, hvor vi begynder med Urban Hansens fødsel og slutter, da han får posten som socialborgmester i Københavns Kommune. Kronologien mellem kapitlerne brydes undertiden en smule for at give kapitlerne en tematisk afgrænsning, hvilket formidlingsmæssigt fungerer fint.

Urban Hansen vokser op i Næstved i et hjem, der efter datidens forhold ikke var fattigt. Han får en handelsskoleeksamen og bliver senere ansat i Næstved Kommune. Han rykker fra Næstved til Amager i 1934, da han bliver ansat som sekretær i Arbejdernes Livsforsikring. Bogen tegner et portræt af en loyal partisoldat, der herfra langsomt men sikkert arbejder sig frem i rækkerne gennem organisationsarbejde med stor arbejdskapacitet. Efter tidligt at have været involveret i DSU engagerer han sig senere i den lokale vælgerforening på Amager, sidenhen bliver han kredsformand, bygger en ny kreds op, kommer med i den københavnske fællesledelse og finder til sidst vej til partiets hovedbestyrelse i 1947. Meget af det kampagnearbejde, som Urban Hansen iværksatte ved nogle af de senere valgkampe i bogen, fremstår professionelt selv i nutidens lys.

Fra 1947 og til bogens slutning bliver han ansat i Arbejderbevægelsens Informations Central (AIC). "Det var uden tvivl også sjovere at håndhæve organisatorisk disciplin – hvilket han jo i forvejen brugte det meste af sin fritid på – end at taksere forsikringsager" skriver Bjørnsson. Netop AIC har Bjørnsson tidligere udgivet en bog om, hvorfor meget af dette vil være kendt stof. Urban Hansens arbejde her beskrives grundigt. At det skulle være mere spændende end hans hidtidige arbejde, det er muligt, men det fremstår også uunderbygget, da vi stort set intet har hørt til det professionelle arbejde, han har haft de forudgående 13 år.

Inden for bogens tidsramme når Urban Hansen at være valgt til både borgerrepræsentationen i København samt Folketinget og i en helt kort periode Landstinget, før dette afskaffes i 1953. Han bliver valgt til borgerrepræsentationen i 1946 og Folketinget i 1953. For en bog, der primært beskæftiger sig med en politikers virke i cirka 30 år frem til en alder af 48, er det påfaldende, at de hele ti år som folkevalgt fylder så lidt, som de gør. Det bekræfter forfatterens stærke fokus på det organisatoriske.

Mod slutningen af bogen har forfatteren gentagne gange argumenteret for Urban Hansens store flid. Hvad angår hans karriere som folketingsmedlem, nævnes det besynderligt henkastet, at han slet ikke tog ordet i folketingsalen et helt folketingsår i træk. Det gjaldt kun for Urban Hansen og 11 andre folketingsmedlemmer, at de havde delta-

get så lidt dette år. „Det er egentlig lidt ulig ham“, skriver Bjørnsson. Det er et eksempel på, at hans karriere som folkevalgt ikke er givet hovedprioritet i bogen.

Bogen afrundes med et appendiks, hvor forfatteren gør sig overvejelser om, hvad det egentlig vil sige at skrive en politisk biografi. Man kan diskutere, om overvejelserne heri følges helt til dørs, men det er prisværdigt i sig selv, at en forfatter gør sig dybtgående refleksioner om den genre, hun arbejder med. Bjørnsson skriver, at dette afsnit oprindeligt var en videnskabelig artikel, som blev afvist af landets to faghistoriske tidsskrifter. Dette faktum vil måske efterlade nogle læsere med en vis skepsis over for indholdet, da vi ikke får begrundelserne for artiklens afvisning at vide.

Meget af bogens indhold er baseret på referater fra møder, som Urban Hansen har deltaget i. Det giver et dybdegående indblik i, hvad der foregik på den slags møder i den beskrevne periode. Som kilde er det også begrænsende for, hvor meget man kan tolke om en bestemt person. Det sker undertiden, at konklusionerne her bliver trukket for hårdt op. Når Bjørnsson eksempelvis skriver, „hvis Urban var smigret, viste han det ikke“. Som læser tænker man, om man kan drage den konklusion på baggrund af et mødereferat. Man kan vise meget ved non-verbal kommunikation, der ikke nødvendigvis lader sig forevige i et mødereferat.

Hvor lang skal en politisk biografi være? Det spørgsmål kan der vel næppe gives et helt firkantet svar på. Bogen stopper i 1956, hvor Urban var 48 år gammel, og hvor han stadig havde 20 år tilbage af sin politiske karriere. Dette formidles på omtrent 400 sider inklusive mange udmærkede illustrationer og eksklusive kildehenvisninger og appendiks. I løse tal kan det sammenstilles med, at Henning Grelle i sin *Thorvald Stauning. Demokrati eller kaos. En biografi* (2008) kommer omkring *hele* hans karriere på 100 sider mere. Det vidner om denne bogs detaljeringsgrad.

Peter Heyn Nielsen

| POUL CHRISTIAN MATTHIESSEN: *Følg med tiden, ikke med strømmen. Erindringer*, Gads Forlag, København 2017, 203 s., 249,95 kr.

Professor i demografi og forhenværende formand for Carlsbergfondet, Poul Christian Matthiessen (PCM), genkalder i sine erindringer dels sin barndom og opvækst i beskedne kår på Fyn, hvor han blev født i 1933, dels sine uddannelsesår og efterfølgende karriere på Københavns Universitet og som formand for Carlsbergfondet og Carlsberg A/S. Når PCM begynder beskrivelsen af sine voksenår, glider det pri-